

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 pesseta; Un número, 2 quartos. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 rals trimestre; Estranger, 17. —

PASTELS DE REY

Una noticia de sensació majúscula corre aquests dies per las columnas dels diaris de Madrid, y 's repeteix de boca en boca corrent per tot arreu abont hi ha personas que s' interessin per la cosa pública.

Se tracta altra volta de la tan manosejada qüestió d' empeltar la rama borbònica del trono d' Espanya ab un brot de coco del cap d' en Càrlas, lo del As d' Oros.

Lo naixement d' en Alfons n.º 13 y Pascual Baylon ha fet impossible la unió per medi de un mstrimón en que s' hi poguessen tocar campanas. Pero 'l Papa y l' oncle de la nostra regenta, l' emperador d' Austria-Hungria, se han ficat a la barretina, ó mes ben dit, a la tiara y a la corona respectives, de volerns arreglar tot allò que per nosaltres no té adob, com es que l' heroe d' Oroquieta, ab tots sos partidaris los assessins de Cuenca, Igualada, Granollers, Llayers, Vallfogons, Cardedeu, Iguazuza, y tants punts com han trepitjat, vinguin tranquils a Espanya a cobrar dels espanyols baix la promesa de que acatarán en lo trono als descendents d' Isabel la del 68.

Lo pastel que 's prepara a Roma y a Viena, sembla que 's té d' arreglar ab las següent materias fecals:

Reconeixement d' en Càrlas de las húngaras y baylarnas com a príncep d' Espanya y ab lo dret corresponent al trono com a successor de Fernando VII, lo rey que tenia mes nas que sabatas y mes maldat que hipocresia, ab tot y ser lo mes gran hipòcrita que pe 'l mon s' ha vist.

Ab aquest titol acompanyarhi una paga de dos ó tres cents mil duros cada any, a fi de que l' heroe del As d' Oros puga seguir divertintse y prenent banys ab baronesas de contrabando.

Reconeixement dels deutes dels carlins pera fer la guerra a la dinastia actual.

Y l' indispensable reconeixement de graus, honors y condecoracions a tots los bandolers coneguts ab lo nom de carlins.

Y fins se va mes enlla en aquesta pasterada que 's conta.

Com sembla que 'l robusto vastago de don Alfons diuen que deixa molt que desitjar respecte a salut, y 's creu que la tuberculosis té feyna tallada en certas families, per allò de que dels pecats dels pares los fills ne van geparuts, los monárquichs s' han ficat un xich ab en Carlets, del qual diuen que si be ell no está gayre sens derrera las baylarnas, en cambi té un xicot que fins se creu que seria bo per poder tirar un carro.

Los monárquichs de tota mena están molt escarnats, y confessan que la monarquia espanyola no está per cambi ni interinitats a cada tuberculosis ni bronquitis que envihi un tarat a can Pístraus. Per aixó es que buscan un puntal fort pera aguantar la pesada corona d' Espanya, una especie de bastais de la realtes, pera que 's aguanti a n' ells en las nóminas y gangas de tota mena que la monarquia proporciona a sos servils servidors, sempre a costellas del pobre poble pagano.

Tot aixó es molt bonich en teoria pera sostenir lo ranxo del presupost als que s' hi troban be, pero 'l tio Paco té de venir ab tal rebaixa, que ni las duas ramas borbònicas ni las fullas d' aquestas ramas tenen per que preocuparse de tals aconteixements, que tractants d' aplicarlos a las nostras reyalis families, tot se reduhirá dintre poch a fer mes ó menos llenya del arbre que ja haurán caygut.

LAS PROFESSONS

Estém en ple carnaval professonesch. En aquest mon hi té d' haver gent pera tot, y diversions pera tots los gastos y pera tots los gustos.

Uns los pegan pera disfressarse, altres per ballar y altres per anar missa.

Y alguns que agradantlos molt las motxigangas, en lloch d' anar en funcions de la plassa de toros de ralet la entrada al sol, prefereixen recrearse ab las motxigangas místicas, las que surten mes barato si no s' hi es actor, y sempre donan mes joch que 's novillos, ab honors de cabras, que fan las delicias del peixi minutí dels aficionats a la tauromaquia.

Volen divertirse ab una professó Donchs segueixin al meu darrera y aném inspeccionant.

Sortim de casa y aném cap a la Rambla un parell d' horas abans de tenir de passar la comy-tiba.

Primer de tot, en lo curs de la professó, hi trobarém duas rengleras de soldats, que tenint de fer durant un grapat d' horas l' ofici de soldats de plom ó de ninots dels posats para espantar aucells en las vinyas, renegan de la diada y s' embrutan ab la custodia y ab la vela que la guarda de las escupinadas dels terrats, y fins, en mitj de tals saludos a la divinitat, hi surten a relluir los botons de la americana del Pare, las betas de las espadenyas del Fill y la casaca de las festas del Esperit Sant, tot lligat ab los cordons de la cotilla de la Santíssima Trinitat.

Y ja podem apuntar la primera manifestació dels sentiments religiosos inspirats per la diada del Corpus.

Ara fiquemnos en lo curs y observém. Lo mes lluhit son aquellas senyoretas que, tenint lo cap completament buyt, se l' omplan ab paperets de colors y flor de ginesta, tal vegada pera fer veure que hi tenen algo.

Alli 's veuen una colla d' aquets pimpollós reunits; anémlos a escoltar.

—Mercé, diu una ventante passadament, posan lo coll tort y mirant als nuvols, ¡ha vist passar l' Arturo!

—Oh, prou! respongué l' aludida enrahonat xafallós a copia de voler fer la boca petita.

—Y prou que 'ns ha mirat a totas, va dir una tercera que sempre reya pera ensenyar las dents, que era lo mes bonich que tenia.

—Y no han reparat l' Alfonso com ha saludat: afegí un' altre que sempre bellugava 's peus perque vegessen que 's tenia petit.

—Sí, pero 'm sembla que ho fa tot per vosté.

—Ca! vol dir? ¡si 's mirava mes a la Lola! digué la dels belluguts als peus mitj volent sofocar-se.

—Fugi d' aquí: contestá la de las dents satisfeta; se mirava la Mercé... ¡com es mes guapa!

—Vol callar! respongué la aludida engreñinte y posant ulls de be degollat.

—Si ella s' estima mes lo Rossendo...

—Y vosté en Serafi...

—Oh, y encara no ha passat!

—Com que va a la professó...

—Sí: Donchs ja voldria que vingúes...

—Jo no. Ja no veuriam mes l' Alfonso...

—Ni l' Arturo.

—Ni en Rossendo.

—Pero veuriam en Serafi.

—Oh, aixó si hi anés.

—Sí que hi va. Ahir m' ho digué a missa de la Mercé, a la orella.

—Be, jo mes m' estimo veure 's altres.

—Y jo.

—Y jo.

—Donchs jo no.

En aquest moment se sent burgit per un cap de carrer.

S' aixeca una voluminosa mamá, y diu:

—Nenas, ja son aquí 's gegants.

—Bo, diu una, ¡la professó! ja no veurém lo Arturo.

—Ni l' Rossendo.

—Ni l' Alfonso.

—Donchs m' alegro que vingui, perque veuré en Serafi.

Segona part dels sentiments religiosos dels espectadors.

—Dues morenetes de l'hostia, y de las que habitan prop de l'aygua, passejan son garbo pe'l curs, y a la seva popa, ensuant la retranga, remolcan un parell de gomotos dels de botina de cinch tiras, xavos y flamench a la faixa.

—Mossa! diu un dels flavios dirigintse a la mes casa: ¡vols pendre part per un cabecilla que's ha lebatat avuy?

—Arri alia, fastigos; contesta la moxa.
—Y tu, senyora Rosegasebas, digue l'altre gomós, com qui tira un requiebro, ¡vols buscar-me un cartutxo de pessas de dos que tinch a la butxaca?

—Uix d'aquí, morral; ¡ves a sota muralla!
—Av mala sort tingas, bandarra!
—Fill de fratre!
—¡Ruquerol!
—Escuta pou!
—Tira pits!
—Llepa closca!

Tenim de deixarlos en aquest diccionari especial, que l'agotaren pera anar esperant mes distretament l'espectacle religiós.

Ara tenim davant un parell de fills de casas bonas.

Vesteixen de levita negra y barret de copa, van enguantats, portant relletje ab duas cadenas y caminan mex encarcerats que una camisa nova planxada a tot midó.

—Miris, D. Celedonio, allí mes avallat s'hi veu la viuda y la filla del senyor de Nicamor.

—Carambas, y quin goig fa encara la senyora. Es una bellíssima jamona.

—Si un no sab quina triaria. Si la mare ó la filla.

—Si jo tingués de triar, preferiria... las dos, hombre, las dos.

—Bravo, D. Nicassio, bravo; vosté es hombre de chic.

—Ja veurá, la costum...

—Miris, venen la familia d'en Pomerá.

—No m'agradan aquestas noyas.

—Ni a mi tampoch.

—Pero per aixó, si pogués...

—Ah sí, pour le plaisir...

—Entesos.

Y com la familia aludida se creuhava ab ellis, s'aturaren, posàrense tiessos, estiraren un bras cap amunt y un altre cap avall, agafaren lo sombrero ab tres dits, l'alsaren tant com lo bras permetia, lo baixaren tiessos fentli fer un semicircol fins als genolls, tornaren a montar-lo, se'l ficaren un xich de gayrell y caps ulls, y continuaren lo camí satisfets com qui acaba de fer alguna cosa que valgut la pena.

—Jo 't tum aquestos senyors, digué un noy que havia reparat tota aquesta feynada, semblan aquells ninots que fan cabriolas estirantlos un cordill!

—Desvergonyit! digué D. Nicasi al noy.

—Prutinel-lis! respon lo noy posantse a corre.

Y un cop a honesta distancia d'alguna clatedada, torna a girarse 'l noy y crida:

—Mireuse l'Antonet del Circo equestre!

Una riallada general se senti per allí a la vora.

—Quins temps mes depravats! exclama don Celedoni.

—Ja ho pot dir. ¡Com que s'ha perdut ja lo fre de la religió!

—No se com acabarem, D. Nicassio.

—Molt malament, D. Celedonio, molt malament!

Pausa.

—Miris, ja ve la professó.

—Donchs reculem, pera veure ahont trobarem bon puesto.

Y aixis ho feren.

Al poch rato digué D. Nicasi:

—Miris quinas senyoras mex guapas!
—Fusense allí a la vora!
—Sí, y com mes estrets, millor.
—Jo 'm vull posar al seu derrereta.
—Y aixó... ¡perque?
—No ho endevina?
—No.
—Donchs es molt senzill. Algunes senyoras van molt escotadas, y si s'esta al derrereta, succheix que, quan ve la custodia, ellas s'arrodillan, y si vosté tarda una mica mes a arrodillar-

se, ó no mes inclina una rodilla y avansa 'l cap per demunt del d'ella... (m'entent)

—Ah tunanton! veu la gloria passant la custodia ¡no es aixó?

—Exactament.

—Donchs jo també vull posarme al derrereta... miris, d'aquella senyora grossa y guapa que va tan escotada.

—Sí, logarém tallas al seu detrás, que encara n'hi ha alguna de desocupada.

—Sí, sí; cuytem que no 'ns las prenguin, que la professó s'acosta.

Pochs moments després, los dos tipos d'aygua llufa ocupaven las cadiras ambicionadas detrás de las senyoras, y ab molta compungió esperavan que passés la custodia pera sansefer lo desitj que 'ls portava a veure tan piadós espectacle.

Aném mediant sobre la excelencia de tan religiosos funcions.

UN DUPTÉ

L'home fou fet on salvaje ó fou fet civilitat; es aquest para mi un dupté molt difícil d'aclear.

Mex la que d'aquelles épocas no tenim escrits febacients, restaldim una misquata de lo que sol dir la gent.

Los uns ni mitx dupté tenen de que l'home Deu 'l ha fet espresament, y altres diuen que venim del simpansó.

Los que de Deu som fets creuhem perque d'ell es obra 'l món, y facil pot una cosa fer aquell que ho pot fer tot.

Altres troban qu' es mes logic venir d'espèce inferior, y aquesta perfeccionarse y arriar al punt que som.

Perque si de Deu fou obra, haberec incivilizat luego de fets, ¡com s'explica, fentlos el civilitat!

De manera que entre una y altres a qui creure may se sap, quedantnos sempre a las foscas del origen dels passats.

Pero dels dos bandos, uns diban las sevas rasons, y solis los altres nos donan la rabó del sí senyor.

A. S. B.

Las personas avuy existents que han sigut, son ó s' creuhem ab dret a ser ó dirse reys de Espanya, son nou, a saber:

La mare de Alfons dotzena y 'l marit d'aquesta senyora.

La regenta, revna y viuda, y son fill l'Alfons de la dotzena de fratre.

En Carlos set y mitj y la Margarida.

Los pares del rei As d'Oros.

Y D. Amadeu de Saboya.

Menos l'últim, tots encara volen fernes felissos, y lo que 'ns fan es un' altra cosa.

Y pensar que 'ls espanyols hem sigut, som ó serem tant ingrats d'enjegarlos tots a dida!

Una de las mes grossas manias del difunt rey de Baviera, fou la música.

Ara si que veig que era boig.

Lo pobret no concieja que 'ls tronos ja no estan per músicas.

Y que 'ls seus inglesos volian que 'ls canties un' altra cansó.

Que 'l govern vigila als carlins, no 's pot negar.

Reb un telégrama de la sublevació d'una partida, y efectivament... eran uns pescadors que pescavan ab dinamita.

Segon telégrama d'altre punt ab sublevacions, y... unas barrinadas de una pedrera.

Aixó si que es estar a la mira.

Ja veuran com si de debó se 'n subleva algun tardará vuyt dias a saberho.

Si dimiteix lo capitá general de Madrid, se diu ocupará 'l lloch d'en Pavía en Martinez Campos.

Vamos, una varlant de vegetals. De meló a carbassa.

Lo general Pavía, aficionat a ficarse per tot d'ensá que li sorti be alió del 3 de Janer que 'l eleva a la categoria de héroe de la cervesa, s'ha ficat ab la Audiencia de Madrid ab motiu de la gatada comesa ab los civils, enviant al president de dita corporació una carta recomanantli que apreti 'ls cargos de la justicia contra los que d'ell se n'ocupan desfavorablement.

Vetaquí de nassos alió de la independéncia dels tribunals y del segrari de la justicia.

Un capitá general recordant sa obligació a un president d'Audiencia, mex la 'l mateix efecte que un lacayo dels cotxes dels moris volent desempenyar funcions de llevadora.

¡Vaya un manefa que es lo tal general! Pero en aquestos casos la culpa no es d'ell. Sino de qui aguanta sas manellerias.

A pesar de tots los pesars, continúan en las presons militars los civils, que, en cumpliment de son deber, detingueren als fills pitofs dels dos generals, y continúan ells dos en libertat y en disposició de tornarhi.

¡Si Espanya es un gran país pera fer justicia!

Encara no ha pogut enllestirse alió de la combinació de gobernadors.

Lo ministre ja no troba mes remey que crear gobern civils in partibus.

Pero ab pagas. Y si pot ser higiene y joch inclusius.

Després de cinch mesos de ferma resisténcia, han acabat las huelgas de Decaseville de Fransa ab un augment en los preus dels jornals.

Altra vegada la constancia y la solidaritat dels obrers han fet abaixar 'l orgull als milionaris.

A última hora corre la noticia de que l'aixecament de partidas carlistas no son mes que noticias dels partidaris del govern pera preparar lo terreno al pastel de reys de que parlem en lo primer article d'aquest número.

Tot pot esperarse del patriotisme dels defensors del arrós nacional.

En un carrer centrich de Madrid y al costat mateix d'un quartel de policia, van robar a un treballador la setmanada.

Y a pesar d'haver cridar y de defensarse valerosament dels lladres, fou ferit y robat y cap autoritat va compareixhi a donarli auxili.

Aixó vol dir que la seguritat personal está tan arrelada a Espanya com las instituciones. Igual que una estaca plantada en segó.

Aquells dos caballers d'industria y fabricants d'eleccions que tant se passejaren per la boca d'alguns diputats en las discussions de actes del actual Congrés, coneguts ab los gloriosos noms de Melgares y Bisco del Borje, han tornat ab nou ardor a empendres las feynas del seu ofici, tota vegada que ja deuen estar llestos d'influir a garrotada seca en los assumptos de la paternitat de la patria.

Las provincias de Córdoba y Sevilla han sigut últimament teatro de sas hasanyas, exigint crescudas sumas ab amenassas de mort a varios propietaris d'aquellas terras.

Los fusionistas, que tant tiraren en cara dels conservadors sa funesta dominació en las provincias andaluzas perque 'l bandolerisme feya de las sevas, es facil que ara 's trobin satisfets d'ells mateixos, al veure que las cosas continúan del mateix modo ó pitjor que avans.

Nosaltres no hi sabem veure mes que un remey radical para que 'l bandolerisme d'Andaluzia s'acabi per sempre.

Aquest remey es que continuament se fassin eleccions.

Llavors los bandolers tenen feyna a fer sortir triunfants certs candidats y deixan tranquil al país.

Y cobran directament dels aspirants a pares de la patria.

Los ministerials han fet corre la noticia de que en Ruiz Zorrilla se unia ab los carlins per encendra la guerra civil a Espanya.

Suposo que may ningú hauria cregut a n' en Zorrilla que arribés a tenir tanta importancia, fins al punt de causar tanta por als ministerials.

Que parlant d' ell may saben lo que s' m' narquisan.

La major part dels desafios de quatre militars fatigadas de Madrid han tingut per armas las forquillas, després de passar prou engunias per no ferse mal ab algunas pistolas.

Quantas ganas de ler l' héroe per un preu barato!

Varios desafios s' han realisat aquestos últims dias a Madrid a consecuencia de las acoloradas disputas a que ha donat lloch lo succés dels fills d' en Prim y en Córdoba en los civils.

Bons manera d' averiguar la rabó.

Un periódich de Granollers está molt entusiasmat ab motia de ser pensionista de la professó del Corpus un tal senyó Bigas, molt aficionat a ballar, segons nos diuen.

Donchs, miris, tot portant lo pendó y pensant ab lo ball, molt será que no sembli que tragina lo seu apellido.

Es a dir, la biga.

S' está repartint lo quadern tercer de la importantissima obra Pi y Margall y la politica contemporánea, que publica lo conegut editor Evaristo Ullastres, impresor de nostre periódich.

De la importancia que cada dia mes va adquirint aquesta obra, se n' farà cárrech lo llegidor entejantse del sumari del capítol tercer que ompla tot l' últim quadern donat a llum, y que es lo següent:

Aspecto bochoroso de la politica española durante el año de 1847.—Los escándalos regios.—Proyectos de Enclosure.—Primeros trabajos de Pi y Margall en Madrid.—Las graves enfermedades.—Su primer suceso periodístico determina la caída del gabinete García Goitia.—Se encarga de una casa de comision y otro.—Un ruego de honorables querrelas.—Entra a redactar la importante obra Recuerdos y Bellezas de España y con este motivo recorre las provincias de Andalucía.—Ingresa en la agrupación democrática manteniendo ya las ideas republicanas.—Fluctuaciones de la politica en este periodo.—La insurrección montemolinista.—Narváez y Bravo Murillo.—La predicación de Donoso Cortés.—Arreglo de la Deuda.—Tentativa abortada de un golpe de Estado para restablecer el absolutismo.—Pi y Margall escribe la Historia de la Pintura.—Idea de esta obra admirable.—Es condenada por la Iglesia y suprimida de real orden.—Consecuencias que tiene para Pi y Margall el anatema eclesiástico.—Intenta publicar un tratado de Economía política y la autoridad se lo prohíbe.—Trabaja en la Biblioteca de Autores Españoles, de Rivadeneyra.—Escándalos, concupisencias y desiderios de los gobiernos conservadores.—Prisión de la Junta democrática y persecuciones que sufre Pi con este motivo.—Precedentes de la revolución de 1854.

Després de llegit tal sumari, no 'ns queda mes que recomanar a nostres llegidors que se suscrigan a tal obra, segurs de que may tindran pera que arrepenyisen.

UN RECORT

Te'n recordas, nina hermosa, d' aquella nit tan preciosa que amor quere remi torrensos a la llum de las estrellas, que ningú ve molestarnos? Te'n recordas del petó que vengre estampar lo s' te gaita ab molt agrado sentada sobre una herbera, consulta al t' recordas nina, a mi' m' té senat cuido.

PERET D' ESPILANS

En la professó que t' próxim diumenie fora la parroquia de la Maria del Mar, may dirian qui será t' pensionista! Donchs n' afa menor que la mateixa S. M. espanyola, es a dir, aquell noyet que llavors

tindrà poch més d' un mes de edat, y ja haurá guanyat de jornals la friolera de prop d' un milló de pesetas.

Pero com lo nano encara no es capás de carregarse un pendó com los que van a las profesos, ha delegat t' a sa mare pera fer tal feyna.

Y com aquesta bona senyora té feyna a Madrid pera ferros felissos, també delegará a n' algú que t' porti en nom d' ella y de son fill.

Ara no mes falta que t' delegat de la delegada delegui a quarta persona per pensionista, y aixis passant de delegació en delegació la imensa honra pendorera, acabí per anar a parar lo pendó a mans del Noy de Tona, d' en Rius y Tauler ó de qualsevol altre tipo popular dels que tant abundan per nostra ciutat.

Que tot fora digne del bombo que t' toxa en aquesta qüestió de pendos.

No podriam saber que va passar en un colegi católich de las Cortes de Sarria, per quant se 'ns assegura que dos pensionistas, al sortir per las festas de Pasqua pera anar a casa de sos pares, tingueren que fer tres dias de liti pera curarse uns terribles verdanchs causats alguns dias avans en aquell colegi!

Podria algú dirnos si es veritat que tant com allí hi abundan los cops hi escasseja t' menjar a la taula, y que al castich dels cops s' hi uneix sempre lo martiri de la gana!

Home, pare Trilla, fassins dos quartos de lo que passa en lo seu colegi, y expliquis per quin motiu fou que t' dos pensionistas aludits no han tornat després de Pasqua a posarse baia la seva paternal direcció.

Si 'ns ho expliqués y 'ns dignés la veritat, eh que hi hauria feyna tallada pera nostra secció de Mal Temps?

En los banys d' Archens s' han reunit aquesta última temporada, una trentena de reverencias de menor ó major categoria.

Aquellas aygusson molt bonas per las afeccions sibilicas, herpeticas, escrofulosas...

Aquestes nevadas son las que n' tenen la culpa!

Un miracle a Valls. Per entremiti d' un camp de blat, habia faparescut una monja.

Y no sigan maliciosos, que ni tenia cap capella per la vora, ni res demostra que la intenció fos de safar blat.

Lo cas es que alguns devots la habian vista, y contan que s' estava en acituit de resar ben devota.

Y contavan també que tan prompte desapareixia com tornava a apareixe.

Y va succedir lo de sempre: que desseguit se tractá de recullir quartos pera missas.

Pero ¡oh dolor! quan ja comensavan a obrirse las butxacas dels devots, surt lo dueny de la finca y diu que la santa aparecudá era... un ninot que ell havia posat per entremiti dels sembrans pera espantar aucells!

No 's riguin d' aquest miracle, porque no n' corren d' altres.

Una pelegrinació cap a Terra Santa té de sortir de Barcelona dintre pochos dias.

Es d' esperar que la Providencia no deixara sense miracle aquest derrotament de fe.

Y encara que soch un heretic, casi estich segur d' endevinar quin será lo miracle que s' fabricará entre tan católich gent.

Com aniran macles y femelles barrejats, lo miracle será que, encara que se n' mori algun pe' l' camí, tornaran mes dels que hi anaren.

Agafa un diari, l' obro, lo lleigeix, y trobo lo següent:

«Se nos dice que cierto obispo de una de las diócesis de Cataluña, al tiempo de ser profesor de los estudiantes del Seminario en términos belicosos. Adámenos, que después se procedió a abrir una lista de los jóvenes que estaban dispuestos a salir al campo en defensa del rey de las húngaras, y que los que no quisieron alzarse, vieron obligados a abandonar, a marchas forzadas, los estudios y a regresar a sus casas.»

«Como estas noticias se nos han dado de un modo algo velado, y encerrarian gravedad suma de confirmarse, nos absteemos de hacer comentario alguno.»

La confirmació y fins lo batisme y t' matrimoni y tots los sacraments d' aquesta noticia, lo podrán trobar a La Seu d' Urgell abont los podrá informar lo bisbe Casanyas.

Y per glorificar mes aquest fet, t' habém enviat al dibuixant, y ell t' ha glosat ab la caricatura que va a la quarta plana.

Copio del sempre serafich, místich y piadós Motin:

«Ha visito ya al bogar paterno de su rio Roco, la sobrina que salió a tomar los aires en Noviembre, mas hermosa aunque más delgada.

«No tardará mucho la infeliz en volver a marcharse. ¡Le sientan tan mal los aires aquellos!»

«Por trabajar dos meses en un día, fue encerrado en la cárcel al conductor de Tramabas, D. Domingo; y por apelar a su esposa mistica el día de su santo, salió condenado al pago de costas y desperfectos.

«De desperfectos. Entres, curra si los tribunales dan en hacetas pagar los que causan a sus arias, sobrinas y beatas.»

EPIGRAMAS

—Varia no s' pot aguantar avui de que t' matrimoni de que de dormi en tot temps en un maldich dormitori—deva la dona d' en Papi y li digue la d' en Papi—Donchs lo meu home m' té una pesca diferenta.

Del colera morbo s' ellich parlar en una casa, quant no tingue la Tomasa un Senecot anti-hermítich, y lo fill de don Magi va esclatant al mitj de la festa.—Somos, lo crech que la pesta no deu ser molt lluny d' aquí. JOAQUIM ARA RABALA

KARADAS

—Primo grat don Pasqual que s' dona mitj dos non illi—Y de qui ve?—Es molt senzill; porque porta un gros tall.

—Segona versio primera que t' veig tan estrany—L' equipaje ho preparat per nostra a His des taverna. J. STARO COXAS

MUDANSA

En Tot que de tot sa pinna té relacion ab la Cinta. Jo asseguro d' eis moments que farà molt casament. Ell es molt amic de Tot y així crech que podrà t' pot. Y sembla han assegurat que s' un total nomenat. Cinta, si t' casas ab ell, es remedi pous la peü, puig total no t' faltara, al contrari, en sobrarà lo que podan ser los nos t' no dich ab queta redicció. J. PRATS Y N.

SOLUCIONS

A LAS CANTONAS DEL NÚMERO PASAT. KARADAS:—CAROLINO. ANABRANS:—MATEU, RAMON, ARMAT, MAIER. MUDANSA:—TATA, CATA, HATA, VATA.

Tingueu LA ACADEMIA. Venda en la Universitat, 4. Barcelona

LA REVOLUCIÓ

poema en tres cants original de J. LLUNAS

Folleto de 32 planas, ilustrat per lo distingit dibuixant Manel Moliné, elegantment imprés en paper satinat y ab una magnifica cubierta de color. Preu DOS rals

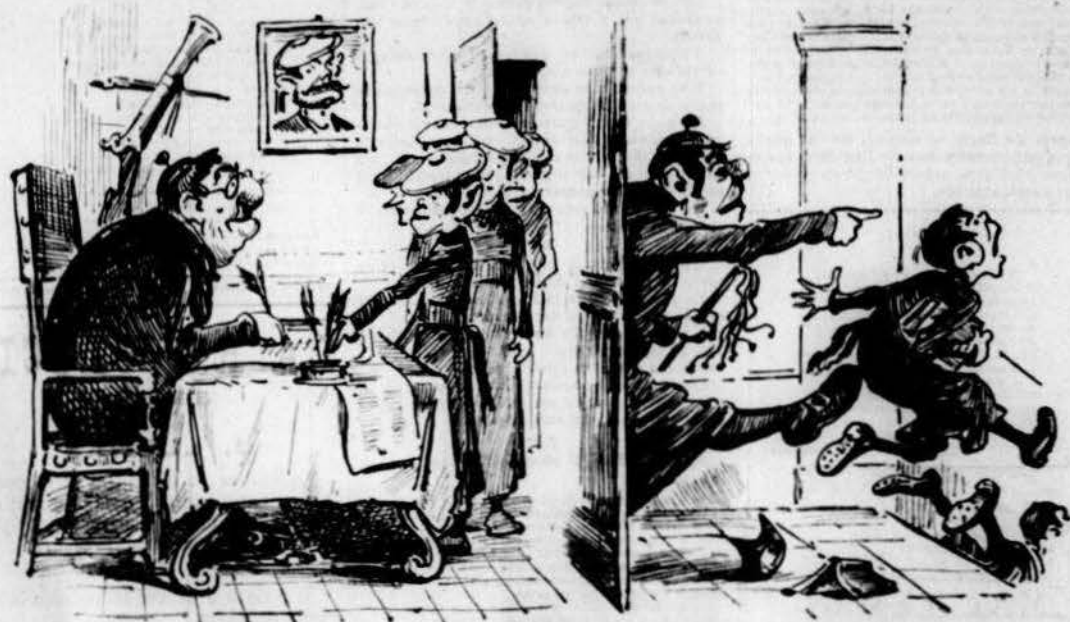
Se posará a la venda pública la setmana próxima.

Se trobará de venda en kioscos y principals librerias a Barcelona y a tota en casa de tos los correspondals de La TRAMONTANA.

ACTUALITATS

Ensenyansa en los seminaris

Sobresalientes

Reprobats